

Jag minns.....

"Tyskeunge" söker sina rötter

Skall här berätta hur jag kom in på släktforskning. Det är så att jag är adopterad. Jag har många gånger undrat vem jag är. För det gör man, ju äldre man blir. För några år sedan började min kusin att släktforska på mammas sida och han har kommit ända till slutet av 1600 talet. Gick mycket och tänkte att kanske jag skulle kunna hitta mina biologiska föräldrar.

av Turid Edén

Men det var bara ett krux jag kommer från Norge min mamma är norska och min pappa är tysk. Jag är så kallad "tyskeunge". Så i mina adoptionshandlingar står det att min mamma var troligen av norsk härkomst och min far tysk soldat. Så ni kan tänka er, var börjar man? Jag ringde Röda Korset i Stockholm där var de tillmötesgående och sände mig blanketter som jag skulle fylla i och efterlysa mig själv, konstigt va? Men så går det till. Året gick och jag hörde inget. Papperen sändes ju till internatio- nella Röda korset i Tyskland tror jag det var.

Det är så att jag kom med Bernadottebussarna 1945 från Tyskland. Jag var då knappt två år gammal, så jag minns inget av den tiden. Jag lämnades på ett Lebensbornshem i Norge strax efter födelsen, jag är född på Berums sjukhus. Lebensbornshemmet hette Godthaab och jag var där till oktober 1944 då jag och många andra barn sändes vidare till Tyskland för att adopteras där. Men kriget vände och vi var trettio barn som sändes till Sverige för Norge ville inte ha oss tillbaka, för enligt papper jag har funnit i riksarkivet i Stockholm var det en kapten från Norge med, som nog såg till att papperen på våra föräldrar försvann.

Undran vem jag är, har alltid funnits och det tror jag alla som är adopterade har haft. En dag berättade en väninna att hon sett på ett TV-program Solsta kafé där några gäster var från Norge, dom var med i en förening som heter Norges politiska fångar, och som för-

söker hjälpa folk att leta efter försvunna personer. Jag skrev ett brev till dom, och frågade om de kunde hjälpa mig, men det kunde de inte. De hade sänt brevet vidare till Frälsningsarmén i Norge.

En vecka efteråt kom ett brev från Frälsningsarmén att dom kunde hjälpa mig. Så jag sände mina adoptionshandlingar, sedan var det bara att vänta, skulle dom finna svaret eller inte? Nästan en månad efter att jag sänt mina handlingar så kom brevet jag väntade på. Öppnade det med spänning, skulle jag få veta vem jag var? Eller hade dom inte funnit något? Jo då helt plötsligt hade jag namnet på både far och mor. Mor dog 1992 så jag kom fyra år försent. Men jag fick också en halvbror som jag nu har god kontakt med, han blev visserligen chockad när han fick brev från Frälsningsarmén att han hade en halvsyster som sökte efter sin mor och fick en bror istället, vilken chock för honom! Mamma hade

Turid Edén

aldrig talat om att jag fanns. Men han ringde en moster och fick bekräftat att mamma hade fått mig.

I Norge talar man inte om sitt förflutna, det är fortfarande mycke skamligt för många. De norska kvinnorna som fick barn med tyska soldater var en skam utan like. Det var ju fiender. Kvinnorna och barnen fick utstå mycket spått och spe, barnen fick utstå mycket lidande de blev mobbade av både vuxna och barn. Jag kan berätta om en episod om en flicka som skulle gå på bio, men de vägrade att sätta igång filmen förrän flickan gått ut. Där utanför mötte hon några äldre personer som stod och pratade, så fick dom se tösen som av sin fostermor hade fått en ny

kappa. Detta kunde dessa gamla inte tåla att en tyskeunge var så välklädd.

I samma veva kom några män med en tjärtunna, dom skulle tjära bryggan. De gamla tog då tösen och dopade henne i tjärtunnan. Detta säger inte lite av hatet mot oss "tyskeungar".

Året 1996 var året då jag fick veta vem jag är. Samma år på hösten fick jag kontakt med en organisation som heter Norges Krigsbarnförbund. Vi som är med är alla krigsbarn, vi stöttar varandra i sökandet efter våra fäder i Tyskland. Det kan vara mycket svårt för alla vet inte när fäderna är födda eller också har dom fått fel efternamn eller kanske bara namnet är felstavat. Det finns många olika öden.

Nu till mitt sökande efter min far, jag hade ju både hans namn och födelselokal och det viktigaste hans fältpostnummer. Vi har i vår förening en man som är tysk och han är väldigt duktig på att hitta våra fäder. Ibland kan det gå på några dagar ibland tar det lång tid, det är som han alltid säger man måste skynda långsamt för det är mycket känsligt. Oftast hade soldaterna fruar hemma i Tyskland. Eller hade gift sig när de kommit hem och inte talat om eller inte visste att de hade barn. Att hitta min pappa var han kunde befinna sig tog ett halvt år. För även i Tyskland kan man slarva med uppgifterna. Jag fick nämligen ett brev från Tyska militärmyndigheten att han skulle ha dött någon gång på femtio- sextiotalet, vilket var alldeles fel. Pappa dog 1990 i Tyskland. Han var född i Stettin i Ostpreussen (nuvarande Szczecin i Polen). Och tänk jag fick två halvbröder till på gamla dar två storebröder, pappa var alltså gift när han for till Norge.

Att försöka släktforska i Tyskland vet jag inte hur det går till. Det är nog svårt, jag tänker närmast på språket. I Norge är det nog lättare. Jag hade tur jag talade om för min moster att jag var intresserad av släktforskning. Då sände hon mig en massa dopattester, födelseattester och vigselbevis som sträckte sig ända till mitten av 1800 talet.

Det var nämligen så att tyskarna ville veta om vi var ariska barn och ingen blandning. Tack vare det så fick jag en god hjälp på vägen.

Riksarkivet i Norge är inte lika villiga att lämna ut saker och ting. Man får bara se det som rör en själv. Så det är till prästerskapet man får vända sig.